

บทที่ 3

การใช้เวลาว่าง และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของ การใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการของเยาวชนไทย

บทนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์หาระยะเวลาว่าง โดยเฉลี่ยต่อสัปดาห์ที่ใช้ในกิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภท และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยของประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของเยาวชนไทยที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในกิจกรรมดังกล่าวแตกต่างกัน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การแปรผัน (Analysis of Variance) ประกอบกับการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis) ซึ่งกิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภทที่จะศึกษาได้แก่ การรับฟังวิทยุ-ฟังเทป การรับชมโทรทัศน์ การชมวิดีโอ การชมมหรสพต่างๆ การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือ การเล่นเกมหรือออกกำลังกาย การสังสรรค์ การเดินเล่นตามศูนย์การค้า การเดินเล่นตามสวนสาธารณะ และการทำงานอดิเรก

การวิเคราะห์หาระยะเวลา และตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการของเยาวชนไทยในแต่ละประเภท จะทำให้ทราบถึงข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในการใช้เวลาว่างของเยาวชนไทยทั่วประเทศ หากผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องกับการวางแผน ดำเนินงานเพื่อพัฒนาเยาวชน ตลอดจนผู้ที่ประสงค์จะใช้สื่อมวลชนหรือกิจกรรมเพื่อเข้าถึงเยาวชนไทย ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ จะสามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางพิจารณาในการวางแผนการจัดบริการ และควบคุมมาตรฐานให้เหมาะสมกับกลุ่มเยาวชนไทยได้ดียิ่งขึ้น โดยที่ใช้การวิเคราะห์จำแนกหมู่ในการนำเสนอเป็นการวิเคราะห์การใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภทต่อสัปดาห์ ตัวแปรตามคือ จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในกิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภทใน 1 สัปดาห์ ตัวแปรอิสระคือ อายุ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขตที่อยู่อาศัย ค่าสถานที่นับถือ และภาคที่อยู่อาศัย ผลการศึกษามีดังนี้

3.1 การใช้เวลาว่าง และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่าง ในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทย

ประชากรที่ตกเป็นตัวอย่างในครั้งนี้อคิดเป็นร้อยละ 73.1 (10,590 คน) ของประชากร ที่อายุระหว่าง 15-24 ปี มีการใช้เวลาว่างส่วนหนึ่งในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทป

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนไทยที่รับฟังวิทยุ-ฟังเทปจะใช้เวลาว่าง ประมาณ สัปดาห์ละ 14.31 ชั่วโมง และในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้ระยะเวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปของ เยาวชนไทย พบว่า มีตัวแปรอิสระ 6 ตัว ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขต และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชนที่แตกต่างกันมีอิทธิพลทำให้การใช้ระยะเวลาว่างในการรับ ฟังวิทยุ-ฟังเทปต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับเยาวชนที่มีความแตกต่างกันทางด้านอายุ และการนับถือศาสนา ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของ เยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปกับตัวแปรทาง ด้านเพศของเยาวชนเพียงอย่างเดียว (สดมภ์ที่ไม่ปรับ ในตารางที่ 3) พบว่า เยาวชนหญิงจะใช้เวลา ว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปสัปดาห์ละ 14.72 ชั่วโมงซึ่งมากกว่าเยาวชนชาย ประมาณ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนหญิงและเยาวชนชายมีพฤติกรรมและความสนใจในการฟังวิทยุฟังเทป ต่างกัน ในขณะที่เพศชายสนใจและใช้เวลาออกกำลังกายหรือเล่นกีฬามากกว่าเยาวชนหญิง และเมื่อนำ ตัวแปรทางด้านอายุ ขนาดครัวเรือน ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขตที่อยู่อาศัย ศาสนาที่นับถือ และภาคที่อยู่อาศัย มาพิจารณาร่วมด้วย (สดมภ์ที่ ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ) พบว่า ความแตกต่างในการ ใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนชายและหญิงยังคงมีลักษณะดังเดิม แสดงว่าปัจจัยอื่นๆ ทุกตัวรวมกันไม่มีผลต่อการผันแปรต่อการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปของเยาวชนไทย

ขนาดของครัวเรือน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปกับตัวแปรทางด้านขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ เมื่อยังไม่นำตัวแปรอิสระอื่นมาร่วมพิจารณา พบว่า ขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างต่อการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทย กล่าวคือ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็ก (14.84 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง (13.81 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ (13.22 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการที่มีสมาชิกในครัวเรือนจำนวนมาก เมื่อมีเวลาว่างเลือกที่จะชมโทรทัศน์ร่วมกันเพื่อพบปะพูดคุยกันมากกว่า หรืออาจเป็นเพราะในครัวเรือนขนาดเล็กกว่าโดยรวมแล้วจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าครัวเรือนที่มีขนาดใหญ่ จะสามารถจัดหาเครื่องรับวิทยุเทปได้มากกว่า และเยาวชนก็เลือกที่จะใช้เวลาว่างฟังวิทยุฟังเทปซึ่งมีความเป็นส่วนตัวมากกว่า เมื่อนำตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ ของเยาวชนมาร่วมพิจารณาด้วย พบว่า เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็กใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปมากที่สุด รองลงมาคือเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ และเยาวชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง ตามลำดับ แสดงว่าปัจจัยอื่นๆ มีผลต่อการผันแปรการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทยด้วย

ระดับการศึกษา

และจากการนำตัวแปรทางด้านการศึกษาของเยาวชนไทยมาพิจารณา ผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนที่ต่างกัน มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับต่ำกว่า.01 โดยที่ เยาวชนที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า (15.42 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปมากกว่า เยาวชนที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป (12.96 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาใกล้เคียงกับเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า (12.72 ชั่วโมง/สัปดาห์) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ยิ่งทำให้บุคคลมีความรู้ เปิดโอกาสและทางเลือกหาประสบการณ์ และ เปิดโลกทัศน์ใหม่ๆ ได้กว้างขวางกว่าผู้มีการศึกษาในระดับต่ำหรือไม่มีการศึกษา และเลือกที่จะใช้เวลาว่างหาความรู้ ความบันเทิง ในรูปแบบอื่น เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือต่างๆ เป็นต้น ประกอบกับการทำงานของผู้มีการศึกษาสูงกว่า ในที่ทำงานไม่อำนวยให้

สามารถรับฟังวิทยุ-ฟังเทปในที่ทำงานได้เมื่อมีเวลาว่าง ซึ่งเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับส่วนใหญ่ มักจะทำงานในลักษณะที่สามารถที่จะรับฟังวิทยุ-ฟังเทปไปพร้อมกับการทำงานได้มากกว่า และเมื่อนำตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ มาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนยังคงมีลักษณะเหมือนเดิม

ภาวะการทำงาน

เมื่อพิจารณาระหว่างภาวะการทำงานของเยาวชน และการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชน ผลการวิเคราะห์พบว่า ภาวะการทำงานของเยาวชนไทยเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับต่ำกว่า .01 โดยที่ เยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม (15.97 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปมากใกล้เคียงกับเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม (15.50 ชั่วโมง/สัปดาห์) แต่ยังคงใช้เวลาว่างฟังวิทยุฟังเทปมากกว่าเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียน (13.13 ชั่วโมง/สัปดาห์) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่ทำงานแล้ว สามารถฟังวิทยุฟังเทปได้ขณะที่ว่างจากการทำงาน ขณะที่เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีโอกาสในการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปน้อยกว่าผู้ที่ทำงาน เนื่องจากต้องใช้เวลาไปโรงเรียนและต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งในการทำการบ้านและทบทวนตำราเรียน แต่เมื่อนำตัวแปรอิสระอื่นๆ อีก 7 ตัวมาร่วมพิจารณากลับพบว่า เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปใกล้เคียงกับเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม และเป็นที่น่าสนใจที่เยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม ยังคงใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปสูงสุด แสดงว่า ตัวแปรอิสระอื่น ๆ รวมกันแล้วมีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนด้วย

เขตที่อยู่อาศัย

เขตที่อยู่อาศัยของเยาวชน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่ำกว่า .01 โดยที่ เยาวชนไทยที่อาศัยในเขตชนบทใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทป (15.28 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในเขตเมือง (12.75 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนของเยาวชนที่อยู่ในเขตชนบทมีมากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะร้อยละ 80 ของประชากรไทยมีอาชีพทางด้านเกษตรกรรม (ณรงค์ เส็งประชา, 2528:139) จึงมีเวลาว่างระหว่างรอเก็บเกี่ยวผลผลิตและสี่วิทยุก็เป็นที่นิยมและเข้าถึง

ประชาชนได้ดีที่สุด จึงทำให้มีโอกาสในการเปิดรับสื่อวิทยุ-เทปสูงตามไปด้วย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับ การมีวิทยุในครัวเรือน ซึ่งในเขตเมืองมีเครื่องรับวิทยุครอบคลุมมากกว่า (ร้อยละ 80.2 ของครัวเรือน) ในขณะที่ครัวเรือนในชนบทมีเครื่องรับวิทยุครอบคลุม ร้อยละ 70.9 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2535:13) และเมื่อนำตัวแปรอิสระอื่นมาพิจารณาพร้อมด้วย พบว่า เยาวชนที่อยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปลดลงเหลือ 13.77 ชั่วโมง/สัปดาห์ แสดงว่า ตัวแปรอิสระอื่นรวมกันแล้วมีผลต่อการแปรผันของการใช้ระยะเวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปบ้างแต่ไม่ถึงกับทำให้ทิศทางของความสัมพันธ์ เปลี่ยนไป

ภาคที่อยู่อาศัย

ภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชนแต่ละภาคเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อ และ ค่านิยมให้แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เยาวชนที่กระจายอยู่ในแต่ละภาคของ ประเทศไทยมีการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปแตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคกลางมี) การใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปมากที่สุด (15.89 ชั่วโมง/สัปดาห์) รองลงมา คือ เยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (15.16 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งใช้เวลาใกล้เคียงกับเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (14.77 ชั่วโมง/สัปดาห์) รองลงมาคือ เยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (12.59 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ (11.03 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปแตกต่างจากเยาวชนที่อยู่ในภาคกลางเกือบ 5 ชั่วโมง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นอีก 7 ตัว แล้วพบว่า การใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างเล็กน้อย แต่ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทย โดยทั่วไปจะใช้เวลาว่าง ประมาณสัปดาห์ละ 14.31 ชั่วโมง และพบว่า ลักษณะปัจจัยทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมที่ทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 6 ตัวได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขตและภาคที่อยู่อาศัย กล่าวคือ 1) เยาวชนหญิงมีการใช้เวลาว่างรับฟังวิทยุ-ฟังเทป มากกว่าเยาวชนชาย 2) เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็กมีการใช้เวลาว่างฟังวิทยุ-ฟังเทป มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง และครัวเรือนขนาดใหญ่ ตามลำดับ 3) เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ามีการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทป มากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า 4) เยาวชนที่ทำงานในภาค

เกษตรกรมีการใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปมากกว่าเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม และเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนซึ่งใช้ระยะเวลาใกล้เคียงกัน 5) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุฟังเทปมากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง 6) เยาวชนที่อยู่ในภาคกลางใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ-ฟังเทปมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอันดับสอง ซึ่งใช้เวลาไม่แตกต่างจากเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือมากนัก และตามด้วยเยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และเยาวชนในภาคใต้ ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรอิสระทางด้าน อายุ และการนับถือศาสนาของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้ระยะเวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ของการใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 14.31 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 10,590

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.02	.01	.560
15-19 ปี	5653	14.11	14.25	
20-24 ปี	4937	14.54	14.38	
เพศ		.04	.04	.000
ชาย	4960	13.84	13.88	
หญิง	5630	14.72	14.69	
ขนาดของครัวเรือน		.04	.05	.000
เล็ก	4269	14.84	14.87	
กลาง	4132	13.81	13.74	
ใหญ่	2189	13.22	14.30	
ระดับการศึกษา		.12	.07	.000
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	6015	15.42	15.01	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	2130	12.72	13.17	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	2445	12.96	13.59	
ภาวะการทำงาน		.11	.05	.000
นักเรียน	3717	13.13	13.89	
ทำงานภาคเกษตรกรรม	3581	15.97	15.20	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	3292	15.50	13.91	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย				
เขตเมือง	4063	12.75	13.77	
เขตชนบท	6527	15.28	14.65	
ศาสนา				
พุทธ	10114	14.42	14.33	
อื่นๆ	476	12.05	13.85	
ภาคที่อยู่อาศัย				
กรุงเทพมหานคร	2146	12.59	13.94	
ภาคกลาง	2663	15.89	15.84	
ภาคเหนือ	1497	14.77	14.37	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3104	15.16	14.42	
ภาคใต้	1180	11.03	11.18	
$R^2 = .038$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
 Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
 เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
 ตัวแปรตาม

3.2 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยรับชมโทรทัศน์ในเวลาว่างหรือนอกเหนือจากการทำงาน และปฏิบัติการประจำวัน ซึ่งตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ คิดเป็น ร้อยละ 85.1 (12,283 คน) ของเยาวชนที่อายุระหว่าง 15-24 ปี

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่ใช้เวลาว่างรับชมโทรทัศน์โดยทั่วไปจะใช้ระยะเวลาว่าง ประมาณ 17.68 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้ระยะเวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ของเยาวชนไทย พบว่า มีตัวแปรอิสระ 4 ตัว ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัย สามารถอธิบายความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ต่อสัปดาห์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับตัวแปรทางด้าน อายุ ระดับการศึกษา การนับถือศาสนา และเขตที่อยู่อาศัยของเยาวชนไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ของเยาวชนไทย ดังรายละเอียดต่อไป

เพศ

เมื่อพิจารณาตัวแปรทางด้านเพศของเยาวชนเพียงอย่างเดียว (สดมภ์ที่ยังไม่ปรับในตารางที่ 4) กับการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ พบว่า เยาวชนหญิงใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ประมาณสัปดาห์ละ 17.98 ชั่วโมง ซึ่งมากกว่าเยาวชนชาย (17.30 ชั่วโมง/สัปดาห์) ประมาณสัปดาห์ละ 1/2 ชั่วโมง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคม ขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมกำหนดบทบาทและกิจกรรมของผู้หญิงและผู้ชายไว้ต่างกัน เยาวชนหญิงเลือกที่จะใช้เวลาว่างในการชมโทรทัศน์อยู่ในบ้านมากกว่าเยาวชนชายซึ่งนิยมการใช้นอกกำลัง ในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬามากกว่า นอกจากนี้รายการโทรทัศน์ในปัจจุบันก็เป็นรายการบันเทิงสำหรับผู้หญิงมากกว่าของผู้ชาย และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระทางด้าน อายุ ระดับการศึกษา ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน ศาสนาที่นับถือ เขตและภาคที่อยู่อาศัยแล้ว พบว่า ตัวแปรอื่นรวมกันมีผลทำให้การใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ของเยาวชนเปลี่ยนแปลงไปบ้างเล็กน้อย แต่ลักษณะของความสัมพันธ์ยังคงเดิม

ขนาดของครัวเรือน

เมื่อนำตัวแปรทางด้านขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่มาพิจารณาซึ่ง พบว่าขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .002 โดยที่ เยาวชนไทยที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ (17.82 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง (17.81 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน แต่จะใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์มากกว่าเยาวชนที่อยู่ครัวเรือนขนาดเล็ก (17.47 ชั่วโมง/สัปดาห์) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการชมโทรทัศน์อยู่ในบ้านเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้สมาชิกในครัวเรือนได้มาอยู่กันอย่างพร้อมหน้าจึงเลือกที่จะรับชมโทรทัศน์เมื่อมีเวลาว่าง แต่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่มีการใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์เพิ่มขึ้นจากเดิมเล็กน้อย (18.06 ชั่วโมง/สัปดาห์) ส่วนเยาวชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดกลางและขนาดเล็กจะใช้เวลาว่างรับชมโทรทัศน์ไม่แตกต่างไปจากเดิมมากนัก

ภาวะการทำงาน

ภาวะการทำงานของเยาวชน เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงมาก คือที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ (19.21 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาคือ เยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม (17.49 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม (16.08 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีเวลาว่างมากกว่าผู้ที่มิงานทำแล้ว และเลือกใช้เวลาว่างหาความบันเทิงในการรับชมโทรทัศน์มากกว่ากิจกรรมนันทนาการประเภทอื่นๆ ในขณะที่เยาวชนที่ทำงานแล้วใช้เวลาว่างในการรับฟังวิทยุ-ฟังเทปมากกว่ากิจกรรมนันทนาการอื่นๆ และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว ทิศทางความสัมพันธ์ยังคงเดิม แต่ทำให้เยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์เพิ่มขึ้น ประมาณ 1/2 ชั่วโมง/สัปดาห์ (16.68 ชั่วโมง/สัปดาห์)

ภาคที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาตัวแปรทางด้านภาคที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทางสังคมศาสตร์ที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางด้าน วิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ และค่านิยม จากผลการวิเคราะห์ยังพบว่า ภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชนมีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์แตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ (20.07 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ เยาวชนในกรุงเทพมหานคร (18.77 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาว่างมากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ ประมาณ 1 ชั่วโมง (15.87 ชั่วโมง/สัปดาห์) สำหรับเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (15.87 ชั่วโมง/สัปดาห์) และภาคใต้ (15.48 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์แตกต่างกันไม่มากนัก เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นอีก 7 ตัว แล้วพบว่า ลักษณะในการใช้เวลาว่างแต่ละภาคยังคงมีลักษณะความสัมพันธ์คงเดิม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ของเยาวชนไทยนั้น พบว่า โดยทั่วไปเยาวชนที่ใช้เวลาว่างนอกเหนือจากการทำงานหรือปฏิบัติการกิจประจำวันในการรับชมโทรทัศน์ โดยเฉลี่ยสัปดาห์ละ 17.68 ชั่วโมง และพบว่ามีลักษณะปัจจัยทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่ทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์แตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน โดยที่ 1) เยาวชนหญิงมีการใช้เวลาว่างรับชมโทรทัศน์มากกว่าเยาวชนชาย 2) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนขนาดกลางและครัวเรือนขนาดใหญ่มีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน แต่จะใช้เวลาว่างมากกว่า เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็ก 3) เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์มากกว่าเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมและทำงานในภาคเกษตรกรรม ตามลำดับ 4) เยาวชนที่อยู่ในภาคกลาง มีการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์มากกว่า เยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตามลำดับ

สำหรับลักษณะตัวแปรทางด้าน อายุ ระดับการศึกษา ศาสนาที่นับถือ และเขตที่อยู่อาศัยของ เยาวชน ไม่มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ของเยาวชนไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ของการใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 17.68 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 12,283

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.03	.00	.854
15-19 ปี	6629	17.94	17.66	
20-24 ปี	5654	17.37	17.42	
เพศ		.03	.03	.002
ชาย	800	17.30	17.40	
หญิง	6483	17.98	17.73	
ขนาดของครัวเรือน		.02	.02	.002
เล็ก	4797	17.47	17.32	
กลาง	4809	17.81	17.83	
ใหญ่	2677	17.82	18.06	
ระดับการศึกษา		.08	.02	.191
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	6837	17.00	17.60	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	2637	18.66	17.98	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	2809	18.45	17.57	
ภาวะการทำงาน		.13	.11	.000
นักเรียน	4484	19.21	19.02	
ทำงานในภาคเกษตรกรรม	3826	16.08	16.68	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	3973	17.49	17.14	

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.05	.01	.599
เมือง	4835	17.05	17.00	
ชนบท	7445	17.21	17.73	
ศาสนา		.03	.02	.106
พุทธ	11665	17.75	17.71	
อื่นๆ	618	16.32	17.04	
ภาคที่อยู่อาศัย		.18	.17	.000
กรุงเทพมหานคร	2509	18.77	18.32	
ภาคกลาง	2952	20.07	19.98	
ภาคเหนือ	1785	17.67	17.98	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3445	15.87	16.12	
ภาคใต้	1592	15.48	15.51	
$R^2 = .046$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.3 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยที่ตกเป็นตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างนอกเหนือจากการทำงานหรือภาระกิจต่างๆ ในการชมวิดีโอเพียงร้อยละ 7.2 (1,032 คน) ของเยาวชนทั้งหมด แม้สัดส่วนของเยาวชนที่ใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อพิจารณาถึงจำนวนนับว่าไม่น้อยเลยทีเดียว

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยที่ชมวิดีโอจะใช้เวลาว่างประมาณ 7.49 ชั่วโมง/สัปดาห์ และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามคือ การใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอ กับ ตัวแปรอิสระทั้ง 8 ตัว ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรอิสระ 4 ตัว ได้แก่ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัยมีอิทธิพลค่อนข้างสูงต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับต่ำกว่า .01 นอกจากนี้ เขตที่อยู่อาศัยของเยาวชนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการดูวิดีโอของเยาวชนไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังนี้

ระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรทางด้านการศึกษาของเยาวชนไทย พบว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนที่ต่างกัน มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .002 โดยที่ ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ในทางกลับกันกับการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอ กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าจะใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากที่สุด (8.99 ชั่วโมง/สัปดาห์) รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (7.06 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป (6.88 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม แสดงว่า ตัวแปรอิสระอื่นรวมกันแล้วไม่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอของเยาวชนไทย

ภาวะการทำงาน

ภาวะการทำงานของเยาวชน เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .005 โดยที่ เยาวชนที่มีงานทำในภาคเกษตรกรรมซึ่งมีจำนวนน้อยมาก (24 คน) มีการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากที่สุด คือ มีการใช้เวลาว่างชมวิดีโอถึงสัปดาห์ 12.54 ชั่วโมง/สัปดาห์ ในขณะที่เยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีการใช้เวลาว่างชมวิดีโอ

(7.51 ชั่วโมง/สัปดาห์) ไม่แตกต่างกับเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียน (7.29 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ที่ทำงานในภาคเกษตรกรรมมีเวลาว่างจากงานอาชีพมากกว่าผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมซึ่งส่วนใหญ่มักทำงานประจำและใช้เวลาในการทำงานค่อนข้างคงที่ ไม่สะดวกหรือเื้อออำนาจต่อการชวติโอขณะมีเวลาว่างที่ทำงาน และสาเหตุหนึ่งที่เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนใช้เวลาว่างในการชวติโอน้อยกว่า อาจเนื่องมาจากการที่ต้องนำเวลาว่างไปใช้การทำกรบ้าน และทบทวนตำรานั้นเอง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว กลุ่มเยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรมยังคงมีการใช้เวลาว่างในการชวติโอสูงกว่าเยาวชนกลุ่มอื่นๆ ซึ่งมีลักษณะและทิศทางความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม

เขตที่อยู่อาศัย

เขตเมืองและเขตชนบทซึ่งเป็นเขตที่เยาวชนอาศัยอยู่ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้เวลาว่างในการชวติโอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .038 โดยที่เยาวชนที่อาศัยในเขตเมืองซึ่งสอดคล้องกับอาชีพของผู้ที่อยู่ในชนบทส่วนใหญ่ร้อยละ 80 ของประชากร มีอาชีพในภาคเกษตรกรรม (ณรงค์ เส็งประชา, 2528: 139) มีการใช้เวลาว่างในการชวติโอมากกว่าผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม ดังนั้น เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทจึงมีการใช้เวลาว่างชวติโอ (8.24 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในเขตเมือง (7.30 ชั่วโมง/สัปดาห์) ประมาณสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง แต่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วกลับพบว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองใช้เวลาว่างในการชวติโอ (7.76 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท (6.43 ชั่วโมง/สัปดาห์) แสดงว่ามีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลด้วยเช่น ในเขตเมืองมีร้านหรือสถานให้เช่าอิมเทปชวติโอมากกว่าในเขตชนบท ฯลฯ มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการชวติโอมากกว่าตัวแปรด้านเขตที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียว

ภาคที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาภูมิภาคที่เยาวชนอาศัยอยู่ พบว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่แต่ละภาคมีการใช้เวลาว่างในการชวติโอแตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการชวติโอ (9.15 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ (8.43 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการชวติโอมากเป็นอันดับสอง มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ (8.01 ชั่วโมง/สัปดาห์) ส่วนเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (6.78 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (6.54 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้เวลาว่างในการชวติโอไม่แตกต่างกันมากนัก และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่าความสัมพันธ์ยังคงมีลักษณะดังเดิม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ การใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอของเยาวชนไทย พบว่า เยาวชนที่ใช้เวลาว่างชมวิดีโอ โดยทั่วไปแล้วจะใช้เวลาประมาณ 7.49 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และพบว่า ตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอแตกต่างกันออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 4 ตัวแปร คือ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขตและภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน โดยที่ 1) เยาวชนไทยมีการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอในทางกลับกันกับระดับการศึกษา กล่าวคือ เยาวชนที่การศึกษาในระดับต่ำ จะใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่า 2) เยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม มีการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากกว่าเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมและเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียน 3) เยาวชนที่อาศัยในเขตเมือง ใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท 4) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคต่างๆ ใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอแตกต่างกันออกไปโดยที่เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอมากกว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกรุงเทพมหานครตามลำดับ

สำหรับตัวแปรทางด้านทางด้าน อายุ เพศ ขนาดของครัวเรือน ศาสนาที่นับถือของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอของเยาวชนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ของการใช้เวลาว่างในการชมวิดีโอของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 7.49 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 1,032

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.01	.04	.271
15-19 ปี	559	7.45	7.22	
20-24 ปี	473	7.54	7.81	
เพศ		.02	.04	.166
ชาย	489	7.64	7.80	
หญิง	543	7.36	7.21	
ขนาดของครัวเรือน		.07	.06	.128
เล็ก	391	8.11	8.03	
กลาง	408	7.06	7.05	
ใหญ่	233	7.21	7.34	
ระดับการศึกษา		.12	.12	.002
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	218	8.99	9.00	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	317	7.42	7.46	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	497	6.88	6.85	
ภาวะการทำงาน		.11	.10	.005
นักเรียน	635	7.29	7.67	
ทำงานในภาคเกษตรกรรม	24	12.54	11.67	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	373	7.51	6.92	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.05	.08	.038
เขตเมือง	823	7.30	7.76	
เขตชนบท	209	8.24	6.43	
ศาสนา		.05	.06	.057
พุทธ	1003	7.43	7.42	
อื่นๆ	29	9.62	9.98	
ภาคที่อยู่อาศัย		.16	.18	.000
กรุงเทพมหานคร	513	6.54	6.47	
ภาคกลาง	242	9.15	9.55	
ภาคเหนือ	112	8.43	8.23	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	88	6.78	6.70	
ภาคใต้	77	8.01	7.32	
$R^2 =$.057		

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.4 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยใช้เวลาว่างนอกเหนือจากการทำงานปฏิบัติภารกิจประจำวันในการชมมหรสพประเภทต่างๆ เช่น ดุภาพยนตร์ ลิเกละคร โขน คอนเสิร์ตร์ ฯลฯ ที่ตกเป็นประชากรตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ มีประมาณร้อยละ 11.8 (1,700 คน) ของเยาวชนทั้งหมด

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยที่ใช้เวลาว่างชมมหรสพต่างๆ โดยเฉลี่ยแล้วจะใช้เวลาว่างประมาณ สัปดาห์ละ 3.87 ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การผันแปรระหว่าง ตัวแปรตาม คือ การใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ กับ ตัวแปรอิสระทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคม พบว่า มีตัวแปรอิสระจำนวน 4 ตัว คือ เพศ ระดับการศึกษา เขต และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ ของเยาวชนไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับเยาวชนที่มีความแตกต่างทางด้านอายุ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนาของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังนี้

เพศ

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทางด้านเพศของเยาวชนไทยซึ่งเป็นตัวกำหนดบทบาทและกิจกรรมระหว่างเพศทั้งสอง โดยที่ เพศเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .026 พบว่า เยาวชนชายมีการใช้เวลาว่างชมมหรสพต่างๆ (4.09 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนหญิง (3.61 ชั่วโมง/สัปดาห์) เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายชอบที่จะเที่ยวเตร่นอกบ้านมากกว่าผู้หญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมและวัฒนธรรมยอมให้ผู้ชายออกนอกบ้านได้มากกว่าผู้หญิง และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ แล้วพบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม

ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของเยาวชนที่ต่างกัน มีอิทธิพลทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างชมมหรสพต่างๆต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .020 โดยที่ ระดับการศึกษาของเยาวชนมีความสัมพันธ์ในทางกลับกันกับการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ (4.33 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด ส่วนเยาวชนที่มี

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (3.55 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (3.27 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆแตกต่างกันไม่มากนัก และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงมีเหมือนเดิม

เขตที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรด้านเขตที่อยู่อาศัยของเยาวชน พบว่า เขตที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างในการชมมหรสพแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆต่อสัปดาห์ (4.46 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง (3.16 ชั่วโมง/สัปดาห์) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนไทยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชนบท ประกอบกับมีมหรสพต่างๆแสดงให้เห็นมากกว่า ในเขตเมืองหรืออาจเป็นเพราะในเมืองมีกิจกรรมนันทนาการประเภทอื่นๆให้เลือกทำมากกว่า และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ แล้วผลการวิเคราะห์ยังคงมีลักษณะความสัมพันธ์เช่นเดิม

ภาคที่อยู่อาศัย

การที่เยาวชนไทยอาศัยอยู่ในภูมิภาคต่างกันนั้น มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่เยาวชนในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ (4.89 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (4.45 ชั่วโมง/สัปดาห์) เป็นอันดับสอง ตามด้วยเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (3.86 ชั่วโมง/สัปดาห์), เยาวชนในภาคใต้ (3.32 ชั่วโมง/สัปดาห์) และกรุงเทพมหานคร (3.04 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า เยาวชนที่อยู่ในภาคกลางยังคงใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ (4.73 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (4.31 ชั่วโมง/สัปดาห์) และมีผลทำให้เยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆมากขึ้นกลายเป็นอันดับที่สาม (3.72 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (3.59 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนในภาคใต้ (3.26 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลจากการวิเคราะห์การใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ ของ
เยาวชนไทย พบว่า เยาวชนไทยที่ใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ โดยทั่วไปมีการใช้เวลาว่างเฉลี่ย
ประมาณ 3.87 ชั่วโมงต่อ 1 สัปดาห์ นอกจากนี้ยังพบว่า มีตัวแปรอิสระทางด้านประชากร และสังคมที่มี
อิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน
4 ตัว ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา เขตและภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน กล่าวคือ 1) เยาวชายมีการ
ใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆมากกว่าเยาวชนหญิง 2) เยาวชนในกลุ่มที่มีการศึกษาในระดับต่ำ
กว่าใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆมากกว่าเยาวชนในกลุ่มที่มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่า กล่าวคือ
เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาใช้เวลาว่างในการชมมหรสพมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งใช้เวลาว่างชมมหรสพไม่แตกต่างจากเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลายและสูงกว่า 3) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ มากกว่า
เยาวชนที่อาศัยในเขตเมือง และ 4) เยาวชนที่อยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆ
มากกว่าเยาวชนที่อยู่ภาคเหนือ กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ของประเทศไทย
ตามลำดับ

สำหรับ ตัวแปรทางด้าน อายุ ขนาดครัวเรือน ภาวะการทำงาน และศาสนาที่นับถือของ
เยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆของเยาวชนไทย
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ของการใช้เวลาว่างในการชมมหรสพต่างๆของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 3.87 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 1,700

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.02	.04	.177
15-19 ปี	947	3.82	3.75	
20-24 ปี	753	3.96	3.01	
เพศ		.07	.05	.026
ชาย	917	4.09	4.05	
หญิง	783	3.61	3.66	
ขนาดของครัวเรือน		.02	.01	.924
เล็ก	713	3.83	3.89	
กลาง	628	4.86	4.83	
ใหญ่	359	3.98	3.91	
ระดับการศึกษา		.13	.08	.020
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	866	4.33	4.15	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	366	3.55	3.63	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	468	3.27	3.53	
ภาวะการทำงาน		.13	.03	.093
นักเรียน	626	3.46	3.79	
ทำงานในภาคเกษตรกรรม	536	4.55	4.04	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	538	3.67	3.79	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.18	.11	.001
เขตเมือง	773	3.16	3.44	
เขตชนบท	927	4.46	4.33	
ศาสนา		.00	.02	.369
พุทธ	1632	3.87	3.85	
อื่นๆ	68	3.89	4.27	
ภาคที่อยู่อาศัย		.17	.14	.000
กรุงเทพมหานคร	337	3.04	3.72	
ภาคกลาง	293	4.89	4.73	
ภาคเหนือ	238	4.45	4.31	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	601	3.86	3.59	
ภาคใต้	231	3.32	3.26	
$R^2 = .058$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.5 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่ให้ความสำคัญและใช้เวลาว่างส่วนหนึ่งให้เกิดประโยชน์ ด้วยการอ่านหนังสือพิมพ์ หรือคิดเป็นร้อยละ 34.0 (4,838 คน) ของเยาวชนที่อายุระหว่าง 15-24 ปี จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่อ่านหนังสือพิมพ์จะใช้เวลาว่างในการอ่านโดยทั่วไป ประมาณสัปดาห์ละ 4.93 ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การผันแปรระหว่าง ตัวแปรตามคือ การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ต่อสัปดาห์ กับ ตัวแปรอิสระคือ ตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของเยาวชน พบว่า มีตัวแปรอิสระ จำนวน 3 ตัว ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังนี้

อายุ

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทางด้านอายุของเยาวชน พบว่า เยาวชนที่อายุต่างกันมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่เยาวชนไทยที่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 20-24 ปี มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ (5.16 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่น้อยกว่าคือ 15-19 ปี (4.71 ชั่วโมง/สัปดาห์) แม้จะควบคุมตัวแปรอิสระอีก 7 ตัว แล้วก็ตาม ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าอายุมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา การที่คนเราอายุมากขึ้นสนใจที่จะอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อติดตามข่าวสาร และ เหตุการณ์ต่างๆ มากกว่าเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า หรือเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ระดับการศึกษา

เยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน ออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยพบว่า เยาวชนไทยที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ (4.93 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (4.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ใกล้เคียงกับเยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า (4.52 ชั่วโมง/สัปดาห์) แต่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระทางด้านอื่นอีก 7 ตัว แล้วพบว่า เยาวชนไทยจะใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์มากขึ้นสัมพันธ์กับระดับการศึกษาของเยาวชน กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (5.17 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์มากที่สุด

ซึ่งไม่แตกต่างจากเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (5.01 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากนัก และตามด้วย เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า (4.54 ชั่วโมง/สัปดาห์)

ภาคที่อยู่อาศัย

เยาวชนไทยที่กระจายอยู่ตามภาคต่างๆของประเทศไทย มีการใช้เวลาว่างอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .024 โดยที่ เยาวชนที่อยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ (5.09 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งไม่แตกต่างกับเยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ (5.06 ชั่วโมง/สัปดาห์), กรุงเทพมหานคร (4.94 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4.86 ชั่วโมง/สัปดาห์) ส่วนเยาวชนที่อยู่ภาคใต้ (4.56 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้เวลาว่างอ่านหนังสือพิมพ์น้อยที่สุด แต่เมื่อควบคุมด้วยตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ (5.13 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคกลาง (5.12 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4.97 ชั่วโมง/สัปดาห์) และ กรุงเทพมหานคร (4.80 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน แต่ยังคงมากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ (4.58 ชั่วโมง/สัปดาห์) เล็กน้อย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเยาวชนไทย พบว่า เยาวชนไทยที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยทั่วไปแล้วจะใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ สัปดาห์ละประมาณ 4.93 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังพบว่า มีตัวแปรอิสระ จำนวน 3 ตัว ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ใน 1 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ 1) เยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุ ระหว่าง 20-24 ปี ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุ 15-19 ปี 2) เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์สัมพันธ์กับระดับการศึกษา กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า ใช้เวลาว่างอ่านหนังสือมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า ตามลำดับ 3) เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคกลาง, ภาคเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกรุงเทพมหานคร ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างกันไม่มากนัก แต่พบว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์น้อยกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคอื่นๆของประเทศไทย

สำหรับลักษณะตัวแปรทางด้าน เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน ศาสนาที่นับถือ และเขตที่อยู่อาศัย ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเยาวชนไทยที่อายุระหว่าง 15-24 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์จำแนกเพศของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 4.93 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 4,838

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ			.06	.000
15-19 ปี	2519	4.71	4.72	
20-24 ปี	2319	5.16	5.16	
เพศ			.01	.424
ชาย	2432	4.96	4.97	
หญิง	2406	4.90	4.89	
ขนาดของครัวเรือน			.01	.647
เล็ก	2153	4.91	4.88	
กลาง	1762	4.96	4.98	
ใหญ่	926	4.92	4.95	
ระดับการศึกษา			.08	.000
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	1508	4.52	4.54	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	1365	4.93	5.01	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	1965	4.62	5.17	
ภาวะการทำงาน			.04	.175
นักเรียน	2414	4.90	4.99	
ทำงานในภาคเกษตรกรรม	518	4.50	4.61	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	1906	4.85	4.92	

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย				
เขตเมือง	2871	4.97	4.91	
เขตชนบท	1967	4.88	4.96	
ศาสนา				
พุทธ	4599	4.92	4.92	
อื่นๆ	239	5.06	5.11	
ภาคที่อยู่อาศัย				
กรุงเทพมหานคร	1572	4.94	4.80	
ภาคกลาง	1196	5.09	5.12	
ภาคเหนือ	666	5.03	5.13	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	833	4.86	4.97	
ภาคใต้	571	4.56	4.58	
$R^2 = .013$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.6 การใช้เวลาและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยร้อยละ 30.7 (4,349 คน) ของเยาวชนที่อายุระหว่าง 15-24 ปี ที่ตกเป็นประชากรตัวอย่าง มีการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการอ่านหนังสือต่างๆ

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือต่างๆ ประมาณสัปดาห์ละ 7.70 ชั่วโมง เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การผันแปร ระหว่างการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ และตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของเยาวชน พบว่า มีตัวแปรอิสระจำนวน 5 ตัว ได้แก่ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนา เขต และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังนี้

ระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาถึงระดับการศึกษาของเยาวชน พบว่า ระดับการศึกษามีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติค่อนข้างสูง คือ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนในกลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ (8.63 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาเป็นเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป (7.85 ชั่วโมง/สัปดาห์) และระดับการศึกษาประถมศึกษาและต่ำกว่า (6.59 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณา โดยควบคุมตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะของความสัมพันธ์กลับเปลี่ยนไป โดยที่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา (8.95 ชั่วโมง/สัปดาห์) กลับมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (5.90 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (5.22 ชั่วโมง/สัปดาห์) ยังคงใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือต่างๆน้อยที่สุด

ภาวะการทำงาน

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรทางด้าน ภาวะการทำงานของเยาวชน พบว่า การมีงานทำของเยาวชนมีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนให้ความสนใจและใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ (9.02 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม

(5.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือใกล้เคียงกับ เยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม (5.44 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีการใช้เวลาว่างอ่านหนังสือมากกว่าเยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรมถึง 3.62 ชั่วโมง/สัปดาห์ ทั้งนี้สาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนใช้เวลาว่างอ่านหนังสือเพื่อเป็นการทบทวนตำรา หรือค้นคว้าประกอบการเรียนด้วยนั่นเอง เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงมีลักษณะเหมือนเดิม

ศาสนาที่นับถือ

ผลจากการวิเคราะห์ พบว่า เยาวชนที่นับถือศาสนาที่ต่างกันมีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือต่อสัปดาห์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .032 โดยที่เยาวชนที่นับถือศาสนาพุทธมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ (7.65 ชั่วโมง/สัปดาห์) น้อยกว่า เยาวชนที่นับถือศาสนาอื่นๆ (8.70 ชั่วโมง/สัปดาห์) ลักษณะความสัมพันธ์นี้ยังคงเดิมเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ แล้วก็ตาม แต่จำนวนของตัวอย่างแตกต่างกันมาก น่าจะมีผลกระทบในการหาความแตกต่างของระยะเวลาว่างที่ใช้ในการอ่านหนังสือดังกล่าวด้วย.

เขตที่อยู่อาศัย

เมื่อนำเขตเมืองและเขตชนบท ซึ่งเป็นเขตที่อยู่อาศัยของเยาวชนมาพิจารณาพบว่า เขตที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .013 โดยที่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ (7.81 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง (7.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) เล็กน้อย และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอีก 7 ตัวแล้วพบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม แต่ช่วงห่างของเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือของเยาวชนในเขตชนบท (8.06 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนในเขตเมือง (7.42 ชั่วโมง/สัปดาห์) แตกต่างกันมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเขตเมืองมีกิจกรรมนันทนาการให้เยาวชนเลือกกระทำหลากหลายมากกว่าในเขตชนบท

ภาคที่อยู่อาศัย

เยาวชนไทยที่อาศัยอยู่ ตามภาคต่างๆ มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .047 โดยที่ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคใต้มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ (8.17 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาคือ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (8.03

ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคกลาง (7.67 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งไม่แตกต่างกับเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (7.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (7.33 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือน้อยที่สุด แต่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้วพบว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (8.14 ชั่วโมง/สัปดาห์) กลับมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ มากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคใต้ (8.00 ชั่วโมง/สัปดาห์) เล็กน้อย รองลงมาคือ เยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (7.83 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคกลาง (7.52 ชั่วโมง/สัปดาห์) และกรุงเทพมหานคร (7.33 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ ซึ่งเมื่อมองโดยรวมแล้วมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือแตกต่างกันไม่มากนัก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชนพบว่า เยาวชนไทยโดยทั่วไปจะใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ ประมาณ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง/สัปดาห์ และพบว่า มีตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของเยาวชน จำนวน 5 ตัว ที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน ศาสนาที่นับถือ เขต และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชนไทย โดยที่ 1) เยาวชนไทยที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการใช้เวลาว่างอ่านหนังสือ มากที่สุด รองลงมา คือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า ใช้เวลาว่างอ่านหนังสือ มากเป็นอันดับสอง ตามด้วยเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ 2) เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียนมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือต่างๆ มากกว่าเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม และเยาวชนที่ทำงานในภาคเกษตรกรรม ตามลำดับ 3) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ มากกว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง 4) เยาวชนที่นับถือศาสนาพุทธ มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ น้อยกว่าเยาวชนที่นับถือศาสนาอื่นๆ และ 5) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือมากใกล้เคียงกัน รองลงมาได้แก่เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ, ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร

สำหรับตัวแปรทางด้าน อายุ เพศ ขนาดของครัวเรือน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์จำแนกหุของการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 7.70 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 4,349

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ		ปรับตัวแปรอิสระ		ระดับนัยสำคัญ
		ค่าเฉลี่ย	Eta	ค่าเฉลี่ย	Beta	
อายุ			.12		.02	.247
15-19 ปี	2717	8.33		7.81		
20-24 ปี	1632	6.65		7.52		
เพศ			.02		.00	.935
ชาย	1923	7.84		7.69		
หญิง	2426	7.59		7.71		
ขนาดของครัวเรือน			.03		.03	.178
เล็ก	1876	7.55		7.90		
กลาง	1683	7.69		7.58		
ใหญ่	790	7.38		7.48		
ระดับการศึกษา			.13		.05	.008
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	1363	6.59		8.95		
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	1374	8.63		5.22		
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	1612	7.85		5.90		
ภาวะการทำงาน			.23		.24	.000
นักเรียน	2682	9.02		8.95		
ทำงานในภาคเกษตรกรรม	500	5.44		5.22		
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	1167	5.62		5.90		

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ		ปรับตัวแปรอิสระ		ระดับนัยสำคัญ
		ค่าเฉลี่ย	Eta	ค่าเฉลี่ย	Beta	
เขตที่อยู่อาศัย			.01	.05	.013	
เขตเมือง	2459	7.62		7.42		
เขตชนบท	1890	7.81		8.06		
ศาสนา			.01	.03	.032	
พุทธ	4126	7.65		7.65		
อื่นๆ	223	8.70		8.62		
ภาคที่อยู่อาศัย			.05	.05	.047	
กรุงเทพมหานคร	1304	7.33		7.33		
ภาคกลาง	1022	7.67		7.52		
ภาคเหนือ	583	7.63		7.83		
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	826	8.03		8.14		
ภาคใต้	614	8.17		8.00		

$R^2 = .075$

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.7 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการเล่นเกมกีฬาหรือการออกกำลังกายของเยาวชนไทย

เยาวชนไทยตกเป็นประชากรตัวอย่าง คิดเป็น ร้อยละ 21.0 (3,068 คน) ของเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีการใช้เวลาว่างส่วนหนึ่งให้เกิดประโยชน์แก่ร่างกายด้วยการเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกาย

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกายโดยเฉลี่ยแล้ว สัปดาห์ละประมาณ 6 ชั่วโมง นอกจากนี้เยาวชนไทยยังใช้เวลาว่างในการเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกายแตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ เป็นอิทธิพลจากปัจจัยทางด้านเพศ และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน รายละเอียดดังนี้

เพศ

เมื่อพิจารณา ถึงตัวแปรทางด้านเพศ พบว่าเพศของเยาวชนมีอิทธิพลทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างในการเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 ซึ่งเยาวชนชายใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายหรือเล่นเกมกีฬา (6.68 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนหญิง (4.76 ชั่วโมง/สัปดาห์) ประมาณ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ชายสนใจและใช้เวลาว่างในการเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกายมากกว่าผู้หญิงอย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม

ภาคที่อยู่อาศัย

เยาวชนไทยที่กระจายอยู่ในภาคต่างๆ ใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายหรือเล่นเกมกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 โดยที่ เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคเหนือใช้เวลาว่างเพื่อออกกำลังกายหรือเล่นเกมกีฬา (7.17 ชั่วโมง/สัปดาห์) แตกต่างกับ เยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ (7.09 ชั่วโมง/สัปดาห์) ไม่มากนัก ซึ่งมีการใช้เวลาว่างมากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (6.01 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคกลาง (5.79 ชั่วโมง/สัปดาห์) และกรุงเทพมหานคร (5.05 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย กล่าวคือ เยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (5.25 ชั่วโมง/สัปดาห์) ยังคงใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายหรือเล่นเกมกีฬา น้อยกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคอื่นๆ ในขณะที่เยาวชนในภาคเหนือ (7.21 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้เวลาว่างเล่นเกมกีฬาหรือออกกำลังกายใกล้เคียงกับเยาวชนที่อยู่ในภาคใต้ (6.91 ชั่วโมง/

สัปดาห์) และเยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (5.86 ชั่วโมง/สัปดาห์) ใช้ระยะเวลาในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายไม่แตกต่างกันกับเยาวชนในภาคกลาง (5.83 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากนัก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลจากการวิเคราะห์ พบว่า เยาวชนไทยมีการใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ประมาณสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง และมีตัวแปรอิสระทางด้าน เพศและภาคที่อยู่อาศัย ที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ 1) เยาวชนชายมีการใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย มากกว่า เยาวชนหญิง ประมาณสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง 2) เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคเหนือ มีการใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย มากกว่าเยาวชนไทยที่อยู่ในภาคใต้เล็กน้อย รองลงมาคือ เยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรอิสระทางด้าน อายุ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขตที่อยู่อาศัย และศาสนาที่นับถือของเยาวชน พบว่าไม่มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายของเยาวชนไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ต่ำกว่าระดับ .05

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ของการใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายของ
เยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 6.00 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 3,068

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ		ปรับตัวแปรอิสระ		ระดับนัยสำคัญ
		ค่าเฉลี่ย	Eta	ค่าเฉลี่ย	Beta	
อายุ			.01		.00	.817
15-19 ปี	2270	5:97		6.01		
20-24 ปี	798	6.09		5.96		
เพศ			.20		.18	.000
ชาย	1987	6.68		6.61		
หญิง	1081	4.76		4.87		
ขนาดของครัวเรือน			.01		.02	.514
เล็ก	1285	5.94		5.89		
กลาง	1268	6.07		6.09		
ใหญ่	515	5.97		6.06		
ระดับการศึกษา			.06		.02	.578
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	889	6.44		5.89		
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	1119	5.86		5.96		
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	1062	5.78		6.13		
ภาวะการทำงาน			.10		.03	.199
นักเรียน	2208	5.63		5.87		
ทำงานภาคเกษตรกรรม	397	7.09		6.47		
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	463	6.36		6.13		

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.10	.03	.199
เขตเมือง	1589	5.57	5.87	
เขตชนบท	1476	6.47	6.14	
ศาสนา		.01	.02	.199
พุทธ	2902	5.99	6.03	
อื่นๆ	166	6.26	5.54	
ภาคที่อยู่อาศัย		.17	.15	.000
กรุงเทพมหานคร	795	5.05	5.25	
ภาคกลาง	719	5.79	5.83	
ภาคเหนือ	372	7.17	7.21	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	749	6.01	5.86	
ภาคใต้	433	7.09	6.91	
$R^2 = .066$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.8 การใช้เวลาว่าง และ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย

มีเยาวชนไทยร้อยละ 25.8 (3,721 คน) ของเยาวชนที่อายุระหว่าง 15-24 ปี ที่ใช้เวลาว่างบางส่วนในการสังสรรค์ ตกเป็นประชากรตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยที่มีการสังสรรค์กันจะใช้เวลาว่างโดยเฉลี่ยทั่วไปประมาณ 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การผันแปรระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ พบว่า มีตัวแปรอิสระ จำนวน 5 ตัว ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา เขตและภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน มีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการสังสรรค์กันของเยาวชนไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ

เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรอิสระทางด้านเพศของเยาวชน พบว่า เพศมีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์กันของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .006 โดยที่ เยาวชนชายมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ (7.24 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนหญิง (6.70 ชั่วโมง/สัปดาห์) แสดงว่าเยาวชนชายชอบเที่ยวเตร่พบปะสังสรรค์และเที่ยวนอกบ้าน มากกว่าเยาวชนหญิง และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว ความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไป คือ เยาวชนหญิงมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์กัน (7.64 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่าเยาวชนชาย (7.25 ชั่วโมง/สัปดาห์) แสดงว่า ตัวแปรอิสระอื่นๆรวมกันแล้ว มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย มากกว่าตัวแปรด้านเพศเพียงอย่างเดียว

ขนาดของครัวเรือน

เมื่อพิจารณาตัวแปรทางด้านขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ พบว่า ขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .002 โดยที่ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็ก (7.19 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างเพื่อการสังสรรค์ไม่แตกต่างกันกับเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง (7.18 ชั่วโมง/สัปดาห์) แต่มีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ (6.23 ชั่วโมง/สัปดาห์) และพบว่าความสัมพันธ์ยังคงมีลักษณะเหมือนเดิม เมื่อพิจารณาโดยมีการควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆร่วมด้วยอีก 7 ตัว

ระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาถึง ระดับการศึกษาของเยาวชน พบว่า เยาวชนไทยที่มีการศึกษาระดับต่างกัน มีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .019 โดยที่ ระดับการศึกษาของเยาวชนมีความสัมพันธ์ในทางกลับกัน กับการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ (7.27 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (6.74 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งมีการใช้เวลาว่างใกล้เคียงกัน กับเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป (6.66 ชั่วโมง/สัปดาห์) แต่เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว พบว่า เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ายังมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์สูงสุด (7.31 ชั่วโมง/สัปดาห์) รองลงมา คือเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (6.70 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (6.57 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ

เขตที่อยู่อาศัย

เขตที่อยู่อาศัยของเยาวชนมีอิทธิพลทำให้การใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .008 โดยที่ เยาวชนไทยที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างเพื่อการสังสรรค์ (7.42 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง (6.39 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆอีก 7 ตัวแล้ว ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะวิถีชีวิตของชาวชนบทมีความเป็นชนบท มีความเป็นกันเอง และมีความสัมพันธ์ ละเอียดบ้าน (neighborhood) มากกว่าชาวเมืองนั่นเอง

ภาคที่อยู่อาศัย

เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคต่างๆ ของประเทศไทยต่างก็ใช้เวลาว่างในการสังสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 เมื่อพิจารณาตัวแปรทางด้านภาคที่อยู่อาศัย โดยแยก พบว่า เยาวชนไทยที่อาศัยอยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ (8.52 ชั่วโมง/สัปดาห์)มากที่สุด รองลงมาคือ เยาวชนที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ (7.62 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคใต้ (7.20 ชั่วโมง/สัปดาห์), กรุงเทพมหานคร (6.27 ชั่วโมง/สัปดาห์) และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (5.69 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆร่วมด้วย พบว่า ความสัมพันธ์มีลักษณะเหมือนเดิม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์การใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย พบว่า โดยรวมแล้ว เยาวชนที่ใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ ประมาณสัปดาห์ละ 7 ชั่วโมง และพบว่า มีตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ อย่างมีนัยทางสถิติ อยู่ 5 ตัว ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา เขตและภาค ที่อยู่อาศัย โดยที่ 1) เยาวชนหญิงมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ มากกว่าเยาวชนชาย 2) เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนเล็ก และขนาดกลางมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ไม่แตกต่างกัน แต่ยังคงใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ 3) เยาวชนไทยมีการศึกษา ระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป และ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ตามลำดับ 4) เยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ มากกว่าเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง และ 5) เยาวชนที่อยู่ในภาคกลางมีการใช้เวลาว่างมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ, ภาคใต้, กรุงเทพมหานคร และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรอิสระทางด้าน อายุ ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนาของเยาวชนไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์จำแนกหุการใช้เวลาว่างในการสังสรรค์ของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 7.01 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 3,721

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.00	.02	.352
15-19 ปี	1819	6.99	6.90	
20-24 ปี	1902	7.03	7.11	
เพศ		.04	.04	.006
ชาย	2129	7.24	7.25	
หญิง	1592	6.70	7.64	
ขนาดของครัวเรือน		.06	.06	.002
เล็ก	1677	7.19	7.18	
กลาง	1368	7.18	7.18	
ใหญ่	678	6.23	6.25	
ระดับการศึกษา		.05	.06	.019
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	2033	7.27	7.31	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	741	6.74	6.57	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	947	6.66	6.70	
ภาวะการทำงาน		.10	.04	.198
นักเรียน	1176	6.93	7.33	
ทำงานภาคเกษตรกรรม	1209	7.07	6.87	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	1336	7.36	6.86	

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.08	.06	.008
เขตเมือง	1486	6.39	6.55	
เขตชนบท	2235	7.42	7.32	
ศาสนา		.01	.01	.416
พุทธ	3505	7.02	7.03	
อื่นๆ	216	6.87	6.66	
ภาคที่อยู่อาศัย		.17	.17	.000
กรุงเทพมหานคร	724	6.27	6.85	
ภาคกลาง	895	8.52	8.40	
ภาคเหนือ	604	7.62	7.36	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	972	5.69	5.53	
ภาคใต้	526	7.20	7.21	
$R^2 = .041$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของ
ตัวแปรตาม

3.9 การใช้เวลาว่างและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าของเยาวชนไทย

เยาวชนไทย จำนวน 1,822 คน หรือ คิดเป็นร้อยละ 12.8 ของเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ที่ตกเป็นประชากรตัวอย่าง มีการใช้เวลาว่างส่วนหนึ่งในการเล่นตามศูนย์การค้าต่างๆ รวมถึงตลาดนัดจุดศูนย์รวมการค้าตามต่างจังหวัด ซึ่งเป็นศูนย์รวมของแฟชั่นการแต่งกายและของใช้ประเภทต่างๆ อันอาจมีผลต่อการรับวัฒนธรรมใหม่มาถือปฏิบัติได้

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยที่ใช้เวลาว่างนอกเหนือจากการทำงาน และปฏิบัติภาระกิจประจำวันในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า โดยทั่วไป จะใช้เวลาประมาณ 3.40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรทางด้าน ขนาดของครัวเรือน และภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชนเท่านั้น ที่มีอิทธิพลทำให้เกิดความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังต่อไปนี้

ขนาดของครัวเรือน

เมื่อพิจารณาถึง ตัวแปรทางด้านขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ พบว่า ขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .003 โดยพบว่า ขนาดของครัวเรือนที่เยาวชนอาศัยอยู่ มีความสัมพันธ์ในทางกลับกัน กับระยะเวลาที่ใช้เดินเล่นตามศูนย์การค้า กล่าวคือ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็กมีการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า (3.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดกลาง (3.35 ชั่วโมง/สัปดาห์) และ เยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนขนาดใหญ่ (2.94 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ อีก 7 ตัวแล้วก็ตาม พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในครัวเรือนขนาดใหญ่จำเป็นต้องแบกรับภาระทางด้านเศรษฐกิจหนักกว่าครัวเรือนที่มีขนาดเล็กกว่า ซึ่งสมาชิกที่เป็นเยาวชนพอจะมีกำลังทรัพย์ และมีเวลาว่างพอที่จะเดินเล่นและจับจ่ายสิ่งของมากกว่าเยาวชนที่อยู่ในครัวเรือนที่มีขนาดใหญ่กว่า

ภาคที่อยู่อาศัย

เขาวงกตที่อยู่ในภาคต่างๆ ในประเทศไทย มีการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าแตกต่างกันออกไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .035 โดยที่ เขาวงกตที่อยู่ในภาคเหนือ (3.71 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เขาวงกตที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (3.54 ชั่วโมง/สัปดาห์) มีการใช้เวลาว่างใกล้เคียงกับเขาวงกตที่อยู่ในภาคกลาง (3.43 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งใช้เวลาว่างเดินเล่นตามศูนย์การค้ามากกว่าเขาวงกตที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (3.06 ชั่วโมง/สัปดาห์) และภาคใต้ (2.99 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ เมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นอีก 7 ตัวแล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์การใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าของเขาวงกตไทย พบว่า เขาวงกตไทยใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า โดยเฉลี่ยประมาณ 3.40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรอิสระ ทางด้านขนาดของครัวเรือน และภาคที่อยู่อาศัย มีอิทธิพลทำให้เขาวงกตไทยใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ 1) เขาวงกตที่อยู่ในครัวเรือนขนาดเล็ก มีการที่จะใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้า มากกว่าเขาวงกตที่อยู่ในครัวเรือนที่มีขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ตามลำดับ 2) เขาวงกตที่อยู่ในภาคเหนือ มีการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้ามากที่สุด รองลงมาคือ เขาวงกตที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร, ภาคกลาง, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรทางด้าน อายุ เพศ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนา และเขตที่อยู่อาศัยของเขาวงกต ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าของเขาวงกตไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 11 การวิเคราะห์จำแนกพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามศูนย์การค้าของเยาวชนไทย
ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 3.40 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 1,822

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ	
อายุ			.02	.00	.876
15-19 ปี	958	3.35	3.39		
20-24 ปี	864	3.46	3.41		
เพศ			.05	.04	.056
ชาย	725	3.58	3.57		
หญิง	1097	3.28	3.29		
ขนาดของครัวเรือน			.08	.08	.003
เล็ก	823	3.62	3.62		
กลาง	668	3.35	3.36		
ใหญ่	331	2.94	2.93		
ระดับการศึกษา			.06		.121
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	452	3.42	3.48		
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	473	3.11	3.14		
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	897	3.54	3.50		
ภาวะการทำงาน			.02	.04	.253
นักเรียน	1027	3.42	3.42		
ทำงานภาคเกษตรกรรม	81	3.64	3.96		
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	714	3.34	3.31		

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย				
เขตเมือง	1439	3.44	3.43	
เขตชนบท	383	3.26	3.27	
ศาสนา				
พุทธ	1749	3.38	3.43	
อื่นๆ	73	3.89	3.27	
ภาคที่อยู่อาศัย				
กรุงเทพมหานคร	908	3.54	3.53	
ภาคกลาง	286	3.43	3.49	
ภาคเหนือ	141	3.71	3.69	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	296	3.06	3.03	
ภาคใต้	191	2.98	2.49	

$$R^2 = .020$$

- Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
- Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว
- R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

3.10 การใช้เวลาว่าง และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่าง เดินเล่นตามสวนสาธารณะของเยาวชนไทย

จากการสำรวจ พบว่า เยาวชนไทยมีการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามสวนสาธารณะ มีจำนวนค่อนข้างน้อยมาก คิดเป็นร้อยละ 3.3 (472 คน) ของเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ที่ตกเป็นประชากรตัวอย่าง

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยที่ใช้เวลาว่างเดินเล่นตามสวนสาธารณะ โดยเฉลี่ยแล้ว จะใช้เวลา ประมาณสัปดาห์ละ 3.82 ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรทางด้านภาวะการทำงานของเยาวชนเท่านั้นที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างเดินเล่นตามสวนสาธารณะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 กล่าวคือ เยาวชนที่ทำงานภาคเกษตรกรรม มีการใช้เวลาว่างเดินเล่นตามสวนสาธารณะ (7.09 ชั่วโมง/สัปดาห์)มากที่สุด ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก ซึ่งมีเพียง 56 คนเท่านั้น รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่ยังเป็นนักเรียน (3.62 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม (3.02 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆแล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเหมือนเดิม ทั้งนี้อาจสัมพันธ์กับระยะเวลาว่างที่มี ซึ่งผู้ทำงานภาคเกษตรกรรมจะมีเวลาว่างมากกว่าเยาวชนที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม และเยาวชนที่ยังเป็นนักเรียน

สำหรับตัวแปรทางด้าน อายุ เพศ ขนาดของครอบครัว เรือน ระดับการศึกษา การนับถือศาสนา เขตและภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างการใช้เวลาว่างเดินตามสวนสาธารณะของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์จำแนกพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการเดินเล่นตามสวนสาธารณะของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 3.82 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 472

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
อายุ		.02	.05	.323
15-19 ปี	273	3.77	3.66	
20-24 ปี	199	3.75	4.04	
เพศ		.02	.03	.452
ชาย	231	3.89	3.95	
หญิง	241	3.76	3.69	
ขนาดของครัวเรือน		.14	.10	.094
เล็ก	223	3.93	3.96	
กลาง	177	4.17	4.10	
ใหญ่	72	2.61	3.01	
ระดับการศึกษา		.12	.10	.205
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	175	4.44	4.36	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	134	3.50	3.64	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	163	3.43	3.45	
ภาวะการทำงาน		.32	.29	.000
นักเรียน	249	3.62	3.81	
ทำงานภาคเกษตรกรรม	56	7.09	6.63	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	167	3.02	2.89	

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ
เขตที่อยู่อาศัย		.20	.01	.089
เขตเมือง	326	3.32	3.80	
เขตชนบท	146	4.93	3.86	
ศาสนา		.20	.03	.506
พุทธ	444	3.80	3.79	
อื่นๆ	28	4.17	3.34	
ภาคที่อยู่อาศัย		.14	.11	.177
กรุงเทพมหานคร	122	2.98	3.55	
ภาคกลาง	57	4.56	2.90	
ภาคเหนือ	67	3.32	4.27	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	122	3.81	3.43	
ภาคใต้	104	4.08	3.80	
$R^2 = .178$				

Eta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

Beta หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว

R^2 หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

3.11 การใช้เวลาว่าง และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างในการใช้เวลาว่าง ทำงานอดิเรกของเยาวชนไทย

มีเยาวชนไทยประมาณ ร้อยละ 7 (1,030 คน) ของเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการทำงานอดิเรกประเภทต่างๆ เช่นการปลูกต้นไม้ เลี้ยงสัตว์ ทอผ้า เย็บปักถักร้อย หรืออื่นๆ

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกประเภทต่างๆ โดยเฉลี่ยทั่วไป ประมาณสัปดาห์ละ 8.26 ชั่วโมง และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์พบว่า เยาวชนไทยที่มีความแตกต่างกันทางด้าน ระดับการศึกษา เขต และภาคที่อยู่อาศัย มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับตัวแปรอิสระอีก 5 ตัว คือ อายุ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน และการนับถือศาสนาของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังนี้

ระดับการศึกษา

เมื่อพิจารณาถึง ตัวแปรทางด้านระดับการศึกษาของเยาวชน พบว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆของเยาวชนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000 กล่าวคือ ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ผกผันกับการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ โดยที่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า มีการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ (10.79 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมต้นหรือเทียบเท่า (5.17 ชั่วโมง/สัปดาห์) และ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (4.32 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ ซึ่งสามารถมองเห็นความแตกต่างของการใช้เวลาว่างได้อย่างชัดเจน และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ยังคงเดิม แต่เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า มีการใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกต่างๆใกล้เคียงกับเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า กล่าวคือ เยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่ายังคงมีการใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกประเภทต่างๆ (9.64 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (6.37 ชั่วโมง/สัปดาห์) และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า (6.29 ชั่วโมง/สัปดาห์)

เขตที่อยู่อาศัย

เขตเมืองและเขตชนบทของประเทศไทย มีการพัฒนาด้านต่างๆ แตกต่างกัน ทำให้มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ทางด้านวิถีการดำเนินชีวิต จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า เยาวชนที่อยู่ในเขตชนบท มีการใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกแตกต่างกับเยาวชนที่อาศัยในเขตเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .019 โดยที่ เยาวชนไทยที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท มีการใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกต่างๆ (10.10 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากกว่า เยาวชนไทยที่อาศัยในเขตเมือง (4.25 ชั่วโมง/สัปดาห์) ซึ่งแตกต่างกันถึง 6 ชั่วโมง และเมื่อควบคุมตัวแปรอิสระด้านอื่นๆ แล้ว พบว่า ลักษณะความล้มเหลวยังคงเดิม แต่ความแตกต่างของระยะเวลาว่างที่ใช้ลดลงเล็กน้อย ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับระยะเวลาว่างที่มีแตกต่างกัน คนในเมืองต้องสูญเสียเวลาส่วนหนึ่งไปกับการจราจร หรืออาจเป็นเพราะในเมืองมีกิจกรรมนันทนาการให้เลือกกระทำมากกว่า หรืออาจเป็นเพราะสภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยในเขตเมืองอาจไม่อำนวยต่อการทำงานอดิเรกประเภทต่างๆ ได้เหมือนบ้านเรือนในเขตชนบท

ภาคที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาถึง ภาคที่อยู่อาศัยซึ่งคาดว่าจะมีผลต่อความแตกต่างทาง วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ตลอดจนการยึดถือปฏิบัติของแต่ละท้องถิ่น ผลการวิเคราะห์พบว่า ภาคที่เยาวชนอาศัยอยู่ มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 โดยที่พบว่า เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ (10.98 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในภาคกลาง (7.03 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคเหนือ (5.36 ชั่วโมง/สัปดาห์), ภาคใต้ (4.49 ชั่วโมง/สัปดาห์) และกรุงเทพมหานคร (3.82 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ แต่เมื่อนำตัวแปรอิสระอีก 7 ตัวมาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า เยาวชนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ (9.49 ชั่วโมง/สัปดาห์) มากที่สุดเหมือนเดิม รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในภาคกลาง (7.53 ชั่วโมง/สัปดาห์) เป็นอันดับที่สอง ส่วนเยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกมากขึ้น (7.35 ชั่วโมง/สัปดาห์) กลายมาเป็นอันดับที่สาม ตามด้วยเยาวชนที่อยู่ในภาคเหนือ (5.36 ชั่วโมง/สัปดาห์) และภาคใต้ (4.53 ชั่วโมง/สัปดาห์) ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ การใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆของ
 เยาวชนไทย พบว่า โดยรวมแล้วใช้เวลา ประมาณสัปดาห์ละ 8.26 ชั่วโมง และพบว่า มีตัวแปรอิสระ
 ทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมที่ทำให้ เยาวชนไทยใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกต่างๆ แตก
 ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 ตัวได้แก่ ระดับการศึกษา เขตและภาคที่อยู่อาศัยของเยาวชน
 กล่าวคือ 1) เยาวชนไทยที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกต่างๆ
 มากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า และเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยม
 ศึกษาตอนปลายและสูงกว่า 2) เยาวชนไทยที่อยู่ในเขตชนบท มีการใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกต่างๆ
 มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในเขตเมือง และ 3) เยาวชนไทยที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการใช้เวลา
 ว่างทำงานอดิเรกต่างๆ มากกว่าเยาวชนที่อยู่ในภาคกลาง, กรุงเทพมหานคร, ภาคเหนือ และภาคใต้
 ตามลำดับ

สำหรับตัวแปรทางด้าน อายุ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนา
 ของเยาวชน ไม่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรกของเยาวชนไทย
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์จำแนกหมู่ การใช้เวลาว่างทำงานอดิเรกต่างๆของเยาวชนไทย

ค่าเฉลี่ยทั้งหมด = 8.26 ชั่วโมง/สัปดาห์

N = 1,030

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ ค่าเฉลี่ย Eta	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ ค่าเฉลี่ย Beta	ระดับนัยสำคัญ	
อายุ			.08	.05	.109
15-19 ปี	537	7.59		7.82	
20-24 ปี	493	8.99		8.74	
เพศ			.01	.01	.675
ชาย	499	8.40		8.37	
หญิง	531	8.13		8.15	
ขนาดของครัวเรือน			.01	.06	.105
เล็ก	438	8.36		8.88	
กลาง	386	8.11		8.00	
ใหญ่	206	8.34		7.44	
ระดับการศึกษา			.33	.18	.000
ประถมศึกษาและต่ำกว่า	602	10.79		9.64	
มัธยมศึกษาตอนต้นและเทียบเท่า	194	5.17		6.37	
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	234	4.32		6.29	
ภาวะการทำงาน			.32	.08	.174
เป็นนักเรียน	336	5.02		7.47	
ทำงานภาคเกษตรกรรม	513	11.18		7.52	
ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม	181	6.00		7.64	

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	จำนวน ตัวอย่าง	ยังไม่ปรับ	ปรับตัวแปรอิสระอื่นๆ	ระดับนัยสำคัญ	
		ค่าเฉลี่ย Eta	ค่าเฉลี่ย Beta		
เขตที่อยู่อาศัย			.30	.11	.019
เขตเมือง	324	4.25		6.82	
เขตชนบท	706	10.10		8.92	
ศาสนา			.06	.00	.997
พุทธ	985	8.38		8.26	
อื่นๆ	45	5.72		8.26	
ภาคที่อยู่อาศัย			.33	.20	.000
กรุงเทพมหานคร	159	3.82		7.35	
ภาคกลาง	138	7.03		7.53	
ภาคเหนือ	78	5.36		5.71	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	550	10.98		9.47	
ภาคใต้	105	4.49		4.53	
R ² = .178					

- หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม
- หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม เมื่อควบคุมผลของตัวแปรอิสระอื่นๆทุกตัวแล้ว
- หมายถึง ค่าสถิติที่ระบุความสามารถของตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันในการอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม

ดังนั้น จากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่า เยาวชนไทยใช้เวลาว่างโดยเฉลี่ยในกิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภทแตกต่างกันออกไป โดยพบว่า เยาวชนไทยนั้นใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกัน 3 ระดับ คือ เยาวชนไทยใช้เวลาค่อนข้างมากกว่า 14 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในการรับชมโทรทัศน์ และรับฟังวิทยุ-ฟังเทป มีการใช้เวลาว่างประมาณ 6-8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในการอ่านหนังสือ, เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย และชมวิดีโอ ส่วนเยาวชนที่ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์, ชมมหรสพต่างๆ, เดินเล่นตามศูนย์การค้า และเดินเล่นตามสวนสาธารณะ จะใช้เวลาว่างค่อนข้างน้อย คือ 3-5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 14

หน้า 93

สำหรับตัวแปรทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของเยาวชนที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชนไทยใช้ระยะเวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการประเภทนั้นๆแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสรุปได้ดังนี้ 1) การรับฟังวิทยุ-ฟังเทป ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน เขต และภาคที่อยู่อาศัย 2) การรับชมโทรทัศน์ ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ภาวะการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัย 3) การชมวิดีโอ ได้แก่ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน เขต และภาคที่อยู่อาศัย 4) การชมมหรสพต่างๆ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา เขต และภาคที่อยู่อาศัย 5) การอ่านหนังสือพิมพ์ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และภาคที่อยู่อาศัย 6) การอ่านหนังสือ ได้แก่ ระดับการศึกษา ภาวะการทำงาน การนับถือศาสนา เขต และภาคที่อยู่อาศัย 7) การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ได้แก่ เพศ และภาคที่อยู่อาศัย 8) การสังสรรค์ ได้แก่ เพศ ขนาดของครัวเรือน ระดับการศึกษา เขต และภาคที่อยู่อาศัย 9) การเดินเล่นตามศูนย์การค้า ได้แก่ ขนาดของครัวเรือน และภาคที่อยู่อาศัย 10) การเดินเล่นตามสวนสาธารณะ ได้แก่ ภาวะการทำงานของเยาวชน 11) การทำงานอดิเรก ได้แก่ ระดับการศึกษา เขต และภาคที่อยู่อาศัย ดังปรากฏในตารางที่ 15

หน้า 94

ตารางที่ 14 การเข้าร่วมและการใช้เวลาว่างโดยเฉลี่ยในกิจกรรมนันทนาการของเยาวชนไทย
ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี จำแนกตามประเภทของนันทนาการ

ประเภทกิจกรรมนันทนาการ	การเข้าร่วมกิจกรรม ร้อยละ(จำนวน)	เวลาว่างที่ใช้/สัปดาห์ (ชั่วโมง)
การชมโทรทัศน์	85.1 (13,250)	17.68
การรับฟังวิทยุ-ฟังเทป	73.1 (11,382)	14.31
การทำงานอดิเรกต่างๆ	7.0 (1,093)	8.26
อ่านหนังสือ	30.2 (4,708)	7.70
ชมวิดีโอ	7.2 (1,128)	7.49
การสังสรรค์	25.8 (4,015)	7.01
เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย	21.0 (3,278)	6.00
อ่านหนังสือพิมพ์	33.4 (5,210)	4.93
ชมโทรทัศน์ต่างๆ	11.8 (1,837)	3.87
การเดินเล่นตามสวนสาธารณะ	3.3 (516)	3.82
การเดินเล่นตามศูนย์การค้า	12.8 (1,989)	3.40
	N = 15,579	

ตารางที่ 14 แสดงตัวแปรอิสระทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมที่มีอิทธิพลต่อความแตกต่างของการใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการของเยาวชนไทย จำแนกตามกิจกรรม

ประเภทกิจกรรมนันทนาการ	ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างของเยาวชนไทย							
	อายุ	เพศ	ขนาด คร	การ ศึกษา	การ ทำงาน	เขต ที่อยู่	ศาสนา	ภาค ที่อยู่
การรับฟังวิทยุ-ฟังเทป		*	*	*	*	*		*
การรับชมโทรทัศน์		*	*		*			*
การชมวิดีโอ				*	*	*		*
การชมมหรสพต่างๆ		*		*		*		*
การอ่านหนังสือพิมพ์	*			*				*
การอ่านหนังสือ				*	*	*	*	*
การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย		*						*
การสร้างสรรค์		*	*	*		*		*
การเดินเล่นตามศูนย์การค้า			*					*
การเดินเล่นตามสวนสาธารณะ					*			
การทำงานอดิเรก				*		*		*